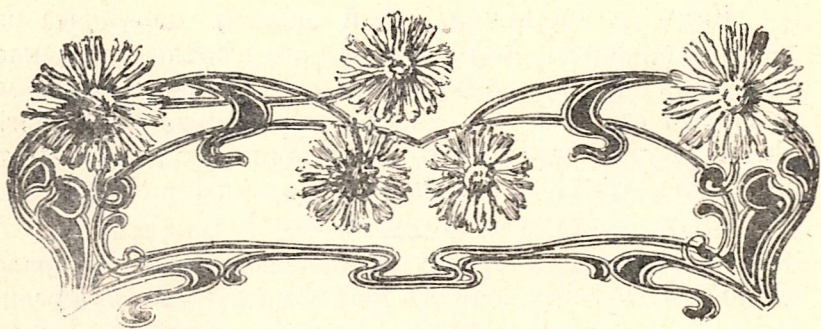

Враждата на народитѣ.

(Източна приказка).

Вървѣли трима братя по нагорещенитѣ пѣсъци на една безводна пустиня. Силното слънце ги пекло немилостиво. Кожата на тѣлото имъ почернѣла. Страшна жажда ги измъчвала.

Изведнажъ нещастнитѣ видѣли прѣдъ себе си дървета, храсте, зеленина.

„Вода, вода!“

И тримата се спуснали напредъ.

Най-младиятъ дошълъ най-рано и видѣлъ срѣдъ зеленината събрана вода отъ едно изворче. Веднага утолилъ той жаждата си, веднага легналъ въ водата и като че ли се прѣродилъ: кожата му станала бѣлорозова, лицето валчесто и хубаво, мекитѣ му свѣтлоруси коси красиво се нахъдрили по рамената му.

Дошълъ до извора и срѣдниятъ братъ, ала събраната вода била наполовина. И той веднага се напилъ и освѣжилъ тѣлото си въ влажния пѣсъкъ. Кожата му отъ черна станала кафяно-жълта — сжщо позлатена, очитѣ му се стѣснили, коситѣ му, макаръ и да измѣнили цвѣта си, останали пакъ твърди.

Послѣденъ дошълъ стариятъ братъ, най-изморенъ отъ всички, ала нито въ извора, нито въ пѣсъка не намѣрилъ капка вода. Напразно лѣгалъ нещастиятъ на земята, като се мъчелъ да утоли мъчителната жажда и освѣжи изгорѣлото си тѣло. Само ходилата на